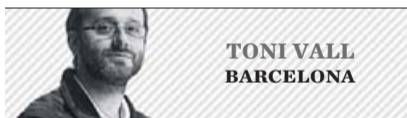

UN ANY DEL 17-A

El Pla de l'Os de la Rambla, on es va aturar la furgoneta de Younes Abouyaaqoub, ahir a la mateixa hora de l'atemptat comès tot just un any abans. CÈLIA ATSET

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

La pluja no s'ha endut el petó per al Xavi

L'homenatge popular al Pla de l'Os recorda l'hora exacta de l'atemptat amb emoció i respecte

La pluja porta el silenci incorporat. Com si hagués rebut l'avis que la necessitàvem per foragitar les misèries del matí, compareix majestuosa poc després del migdia per xocar amb vehemència contra les rajoles ondulades de la Rambla, colpides des que fa just un any una furgoneta sinistra va serpentejar-hi durant uns minuts que encara retronen a la memòria. Són les mateixes rajoles que fa unes hores he vist petonejar amb la mà al Javi, el pare del Xavi, el nen de Rubí que va perdre-hi la seva petita vida. He vist els familiars de les víctimes a través dels vidres del bus que els transportava des del Pla de l'Os fins a la plaça Catalunya. Els familiars que van perdre persones molt estimades i que han hagut de sentir, a molts pocs metres del terra on van quedar esteses sense vida, crits d'humans adults bramant "Viva España!", "Viva el rey!" i "Viva la Guardia Civil!" Persones tristes, ploroses, commogudes, persones que desitjaven ser molt lluny d'allà, que volien amagar-se, fondre's, quedar-se tancades a casa. Però eren allà.

He escoltat la Gemma Nierga citar John Donne en vuit idiomes: "Cap home és una illa per ell mateix. La mort de qualsevol home em debilita". He escoltat l'*Hallelujah* de Leonard Cohen i el *Qualsevol nit* de

Jaume Sisa. He vist l'Ada Colau seriosa, profundament enfadada. Segur que no somriurà gens, ni tan sols per accident ni per empatia amb ningú que ve a parlar amb ella. Potser algú l'hi retrauria altra vegada. He vist molt protocol. A l'Ernest Maragall no li ha agradat i ha pujat a peu Rambla amunt sense esperar l'autobús dels polítics. Una pancarta penjava del terrat de la cantonada del carrer Hospital: "Les seves guerres, els nostres morts". Al cap d'una estona seria despenjada. Per què deu ser que ens agraden tant les pancartes? Proporcionalment, molts més periodistes que no pas ciutadans. Alguna cosa falla. Caliu popular? No, tot ben barrat no fos cas que fugís algun pensament d'humanitat. Qui sap si algun delictes d'odi seria perpetrat.

Després de la tempesta

La tempesta s'ha asserenat però l'aigua continua caient. No hi ha ningú, només passes atrafegades, on aquest matí he vist la paradeta on venien barrets monàrquics. Sempre és bo fer quatre calerons a la salut de setze persones assassi-

Presència
Els familiars de les víctimes desitjaven ser molt lluny d'allà, però eren allà

Silencis
Als quiosquers i comerciants de la Rambla els costa parlar i encara més recordar

nades. No hi ha ningú, només aigua trepitjada, on aquest matí hi havia els autoproclamats "agentes del orden" amb la cara de Felip VI enganxada al pit i la seva estimada Tabàrnia a prop del cor. A dalt de tot de la Rambla, a tocar de les cinc de la tarda, hi ha unes quantes ofrenes al peu del gran fanal. Se les mira la família Rodríguez, acabada d'arribada de l'Argentina, enxubats sota els impermeables blaus. Emociona escoltar el Gastón, el pare, explicant amb paraules senzilles als seus tres fills que significa allò que estan veient.

El trànsit de baixada està tallat. Llegeixo un tuit del Marc Pastor, escriptor i mosso d'esquadra, que és la millor reflexió del dia, la més subtil i injectada de sentit: "Ja podria haver plogut així l'any passat". Pel que sembla ningú ha pensat res especial per quan toquin tres quarts i cinc minuts de cinc, l'hora més o menys oficial de la barbàrie. Potser la normalitat és un bon homenatge. El politiqueig millor al matí, que així no et queda el dia partit. Als comerciants, quiosquers, recepcionistes dels hotels

els costa parlar i encara més recordar. Ja ho porto après des del 17 de setembre (un mes) i el 17 de febrer (mig any). Pregunta a unes quantes persones on eren fa exactament un any. A casa seva. Al seu país. A la feina. La Matilde s'ha quedat immòbil sota l'aigua mirant les flors a terra quan més fort llampeguejava. El xàfec no l'ha espantat. La serenitat em diu que l'ha envaïda.

Pensaments al cel

Venedors de capelines i paraigües estan mosques perquè l'aiguat amaina. Al punt d'informació turística inflen globus blancs i els reparteixen perquè cadascú hi escrigui el pensament que vulgui: "Sempre amb les víctimes", "Sempre en el record", "No us oblidem". Algú hi ha escrit setze noms propis que no costa endevinar de qui són. Els quatre testos sobre el mosaic de Miró estan plens de flors pansides que la tempesta ha entristit. Peluixos xops totalment moixos. Les campanes de Betlem i de la catedral sonen des de les cinc i durant uns quants minuts. Ja no cau ni una gota quan sis globus s'eleven al cel. Ja no cal el silenci de la pluja. Per fi ha arribat el silenci verdader sobre el Pla de l'Os.

Les flors s'acumulen i unes quantes espelmes acabades d'encendre fan la forma d'un cor. Potser hi haurà tantes ofrenes com l'any passat però no ho crec. Algunes les han deixat els familiars a primera hora del matí. Molt complicat saber quines són. La pluja no s'ha endut el petó per al Xavi. El del seu pare. —